

КУСТ АЖЫНЫ

Бабуля сябра аддала мне ўпакоўку таблетак. «Можа прапануй каму, мне доктар прапісаў іншыя». Спачатку думала выкласці аб'яву на сайт «Адам. Задарма», але потым успомніла пра сваю калегу, спадарыню Доўнар. Валянціна Аркадзеўна практычна штодзень з «народам на провадзе». Раптам каму з аўтараў вясёлых ды праўдзівых гісторый тыя лекі прыйдучца дарэчы? «Я з чытачамі пра хваробы звычайна не гавару, — пачула ў адказ. — Але няхай паляжаць. ...Ведаеш, што мы робім з маім чалавекам (мае на ўвазе мужа), калі не можам знайсці кансэнсусу — напрыклад, куды павесіць чарговую фатаграфію? Замест таго, каб спрацаца, заўсёды кажам: «Няхай паляжыць»».

Усё наша жыццё складаецца з сітуацый. Большасць з іх адбываецца зусім нечакана і ад нас, як правіла, не залежыць. Але адна з нямногіх рэчаў, якую мы кантралюем, — наша рэакцыя на гэтыя сітуацыі. Як мы да іх ставімся, так і жывём.

Не раз чула скаргі пажылых, што студэнты ўтаропіліся ў акно, абы не саступаць месца. Маўляў, «ну і моладзь пайшла, ніякага выхавання». Пачуўшы гэта, як правіла, хлопцы ды дзяўчаты месца саступаюць, але на гэтым канфлікт не спыняецца.

Каб пазбегнуць падобных сітуацый, я звычайна еду стоячы. Але на днях вырашыла правесці эксперымент. Уладкавалася на сядзенні ля акна і зрабіла выгляд, што заснула. Неўзабаве мяне «разбудзіла» абуранае «ну і моладзь...» Я хуценька падхапілася: маўляў, «бабулечка, не абурайцеся. Падумаўце пра сваё здароўе. Хвалявацца шкодна. Дзякуй вялікі, што разбудзілі мяне, інакш бы праспала свой прыпынак»... І — што вы думаеце, бабульку, быццам падмянілі. Яна пачала мне расказваць, што едзе ў паліклініку. Што сапраўды доктар раіў не хвалявацца. Пажалілася на ўнучку, якая яе не цэніць, наведвае толькі, калі патрэбныя грошы. Карацей, расставаліся мы ледзь не абдымаючыся. І я ў чарговы раз пераканалася, што найлепшая зброя супраць людзей, якія настроены агрэсіўна, гэта цеплыня і ўвага. Мы можам адказаць на ўдар ударам, тым самым памнажаючы негатывы, а можам змякчыць яго сваёй шчырасцю ды ўсмешкай. Калі не падкідваць дровы ў чужую агрэсію, яна затухае.

Раней я перажывала, калі людзі, якім давярала, «падстаўлялі» мяне. Апошнім жа часам стараюся нічога ні ад каго не чакаць, і, ведаеце, трывога знікла... Недарэмна мудрыя людзі кажуць: калі навучышся пазбаўляцца ад чаканняў, ніколі не будзеш расчароўвацца.

— Вы адчуваеце боль, калі здраджваюць? — запыталіся падчас аднаго з інтэрв'ю ў Барыса Грабеншчыкова, лідара гурта «Акварыум».

— А як мне могуць здрадзіць?

— Нельга?

— А як? У мяне няма чаканняў. Калі вы, напрыклад, захочаце мне здрадзіць, то я буду не супраць, таму што і не чакаю, што вы будзеце мне верныя.

— Няўжо вы ні ад каго ў жыцці не чакаеце вернасці?

— А навошта? ...Вы чакаеце вернасці ад куста ажыны?

— Хацелася б, каб яна адпавядала, не пладзіла маліны замест ажын...

— Дык чыя гэта віна? Куста ажыны ці нас? Ад гэтага і ўсе беды. Таму што мы хочам, каб у жыцці ўсё было так, як мы хочам. Прычым як нас навучылі хацець.

Надзея ДРЫНДРОЖЫК.

■ Незвычайнае побач

ЗІМОВЫЯ ЗАБАЎКІ,

або Любое надвор'е можна расквеціць багатай фантазіяй

Фота Ганны ЗАНКОВИЧ.

Вольга ЛАЗАРАВА разам з сынам Пякцеём радуюцца кожнаму снежнаму дзеньку.

Не ведаю, як вы, а мы з сынам вельмі любім зіму. Але не такую, як сёлета, а сапраўдную, снежную, марозную. Калі можна ўволю пакатацца з горак, на лыжах, каньках. А як цудоўна ўпасці на снег і «намаляваць» анёлка ці зляпіць беласнежны замак...

А вось у што гуляць з дзіцем маласнежнай зімой? Што ўзяць з сабой на вуліцу, каб ажывіць шэры пейзаж. Мы сабралі самыя цікавыя парады, якімі дзеляцца маладыя мамы на форумах.

(Заканчэнне на 8-й стар. «СГ».)

■ Быць разам

«ГЭТА ПЁК НАШ ТАТА!»

Так, з гонарам, кажуць Косця з Соняй, калі госці ў чарговы раз пачынаюць нахвальваць татавы пірагі. Мінчанін Руслан Пісарэнка ў свой час гэтак жа ганарыўся мамінымі бісквітамі ды піражкам. Кажы, што яго дзяцінства было насычана водарам свежай выпечкі. Ён (той водар) і дагэтуль асацыюецца з утульнасцю, цеплынёй, бяспекай, Домам. Сям'я — сёння самае дарагое, што ёсць у таты траіх дзяцей. Шматдзетным, дарэчы, Руслан стаў зусім нядаўна. Перад самым Новым годам, 27 снежня, жонка падарыла яму сына Расціслава.

«Маме таксама трэба адпачываць»

Сустрэліся мы з Русланам зранку, у кавярні, што непадалёку ад яго дома. «У госці не запрашаю, бо сын яшчэ зусім маленькі. Для яго нават калі тата майку памяняў — гэта ўжо занадта вялікае ўражанне. Маўляў, хто ты такі? Першы тыдзень пасля яго нараджэння я хадзіў у паласатай бела-сіняй майцы, а пасля памяняў на аднатонную, сінюю. Дык Росцік мяне вельмі доўга падазрона разглядаў».

— Як адчуваеце сябе ў статусе шматдзетнага таты? Штосьці змянілася ў жыцці?

— Ды не, пакуль нейкіх значных змен не заўважыў. Адзінае, што часу ў сутках на сябе стала яшчэ менш (смяецца).

— Вы, напэўна, з тых татаў, якія прачынаюцца ноччу?

— Бачна, што не выслаўся? (Усміхаецца.) Прачынаемца па чарзе з жонкай. Алена выконвае функцыю мамы. А я раблю Росціку

Без Алены не было б ні пячэння, ні пірагоў...

масажык. Як толькі пачынае хныкаць, кладу яго на спавівальны столік і ціхенька размінаю живоцік. Пасля гэтага малы імгненна засынае. Па магчымасці, стараюся дапамагаць Алене з дзецьмі. Ёй жа таксама трэба адпачываць.

(Заканчэнне на 5-й стар. «СГ».)